



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Прев 610/2021**  
**10.11.2021. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА, предузетника, Занатско трговинска радња Керамика Ковин из Ковина, Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Ана Ђорић, адвокат у ..., против туженог „Комерцијална банка“ АД Београд, ул. Светог Саве бр. 14, кога заступа др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости одредбе уговора о кредиту и исплате, вредност предмета спора 2.000,00 динара, у поступку по ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 4885/20 од 23.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 10. новембра 2021. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 4885/20 од 23.06.2021. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 4885/20 од 23.06.2021. године.

**Образложење**

Пресудом Привредног суда у Београду 9П 2609/2020 од 16.09.2020. године констатовано је да је усвојен тужбени захтев, утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 5. Уговора о „overdraft“ кредиту – дозвољеном прекорачењу на текућем рачуну предузетника код банке бр. ..., кредитна партија бр. .. од 20.02.2018. године, којим је одређено да се корисник кредита обавезује да на дан активирања кредита једнократно плати банци накнаду за обраду захтева у износу од 0,6% од износа одобреног кредита, минимум 2.000,00 динара, обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 2.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.02.2018. године до исплате и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 12Пж 4885/20 од 23.06.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Према садржини ревизије, тужени предлаже да са као питање од општег интереса расправе становишта изражених у првостепеној и другостепеној пресуди о томе да ли је банка дужна да докаже стварне трошкове које је имала у погледу одобрења и пуштања кредита у коришћење, те да ли је кориснику кредита било познато на који начин се добија висина тих трошкова, и из којих разлога се висина трошкова одмерава у процентуалном износу од одобреног кредита. Истиче потребу за разликовањем трошкова и права на уговорену накнаду.

Међутим, побијана пресуда није заснована на овим питањима и њиховом правном значају, већ на утврђењу да тужени није доставио доказ да је тужиоца у форми понуде пре закључења уговора упознао са обавезом да сноси трошкове обраде кредита. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којим се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијентима у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ни једног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. У описаној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, јер су нижестепени судови поступили у складу са ставом Врховног касационог суда поводом спорног правног питања.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 15.06.2020. године. Вредност предмета спора је 2.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а у ставу 3. истог члана, да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. истог члана. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија  
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић